

J.N. Darby

Synopsis: 2 Petrus

2 Petrus

Inleiding

De tweede brief van Petrus is nog eenvoudiger dan de eerste. Evenals de brieven van Judas en Johannes is deze brief voornamelijk geschreven met het oog op verleiders in de christenheid. Er waren valse profeten, die de grootst mogelijke vrijheid beloofden en de mensen zodoende tot zonde en losbandigheid brachten, terwijl zij tevens de wederkomst van Christus loochenden en in feite ook alle rechten die Hij op hen had. De brief waarschuwt dezelfde christenen aan wie de eerste brief werd geschreven. Hij wijst op de kenmerken van deze valse leraars en stelt hen met kracht aan de kaak. Hij wijst op de lankmoedigheid van God, maar kondigt tevens het oordeel aan. Dit oordeel zou beantwoorden aan de majesteit van Hem die het zou uitvoeren.

Maar voordat de apostel zijn waarschuwingen uitspreekt, die in hoofdstuk twee beginnen, vermaant hij de christenen hun eigen roeping en verkiezing vast te maken. Vanzelfsprekend is dit niet nodig in het hart van God, maar wel als een feit in ons eigen hart en in de praktijk van het leven, namelijk door op zo'n manier te wandelen dat we niet struikelen. Zo wordt er altijd een duidelijk getuigenis gegeven van onze verbondenheid met Christus, en wordt ons rijkelijk de ingang verleend in het eeuwige Koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus.

Deze vermaningen zijn in de eerste plaats gegrond op wat wij als christenen al hebben ontvangen, maar in de tweede plaats op wat nog toekomstig is, en wel de openbaring van het Koninkrijk in macht en majesteit (1:12-21). Als hij dit

onderwerp aanroert, wijst hij op een nog uitnemender deel: de blinkende Morgenster, de hemelse Christus en onze verbondenheid met Hem – vóórdat Hij verschijnt als de Zon van de gerechtigheid voor deze wereld.

In de derde plaats zullen we zien dat de waarschuwingen ook nog op een andere basis berusten, namelijk het vergaan van de hemelen en de aarde. Hieruit zal de onstandvastigheid blijken van alles waarop het ongelooft steunt, en om dezelfde reden worden de gelovigen hierdoor gewaarschuwd en aangespoord tot een heilige wandel (3:10vv.).

Goddelijke kracht om te groeien in het geloof

(2 Petr. 1:1-10)

De apostel omschrijft zijn broeders als degenen die een even kostbaar geloof als hij hadden verkregen, door de trouw van God¹ aan de beloften die Hij aan de vaders had gedaan. Dit is stellig de strekking van het woord 'gerechtigheid' in dit gedeelte. De trouw van de God van Israël had Zijn volk dit geloof geschonken, dat hun zo kostbaar was. Dit geloof is de christelijke waarheid. Geloof is hier het deel dat wij nu hebben in de dingen die God heeft geschonken en die in het christendom als waarheden zijn geopenbaard, terwijl de beloofde dingen zelf nog niet zichtbaar zijn. Op deze manier hadden de gelovige Joden de Messias leren kennen en alles wat God in Hem had gegeven. Zo had de Heer Zelf gezegd: "Uw hart worde niet ontroerd. U gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen (...) Ik ga heen om u plaats te bereiden" (Joh. 14:1-2). Dat wil zeggen: 'U hebt God niet zichtbaar bij u, u verheugt zich in Hem door in Hem te *geloven*. Zo is het ook met betrekking tot Mij: Ik zal niet lichamelijk meer bij u zijn, maar u zult zich verheugen in alles wat in Mij te vinden is – gerechtigheid en alle beloften van God – door te *geloven*'. Op deze manier bezaten de gelovige Joden waaraan Petrus schreef, de Heer Jezus; zij hadden dit kostbare geloof ontvangen.

Zoals de gewoonte was, wenste hij hun genade en vrede en hij voegde eraan toe: "in [de] kennis van God en van Jezus, onze Heer" (1:2). Deze kennis van God en

---

¹ Hier is sprake van de trouw van God aan Zijn beloften. Daarom lezen wij ook over "onze God en Heiland Jezus Christus". De brief aan de Hebreëen staat uitvoeriger stil bij het feit dat Jezus *Jahweh* is.

van Jezus is het centrum en de grond van het geloof; ze voedt het geloof. Door die kennis groeit het geloof en wordt het op goddelijke wijze vermeerderd. Ook bewaart deze kennis het geloof voor bedrieglijke voorstellingen van verleiders. Maar er is met deze kennis een levende *kracht* verbonden, een goddelijke kracht in alles wat God voor de gelovigen betekent. Want *Hij* wordt door deze kennis aan het geloof geopenbaard. En Zijn goddelijke kracht heeft ons alles gegeven wat het leven en de godsvrucht betreft (1:3). Door de verwerkelijkte kennis van Hem die ons geroepen heeft, is Gods kracht beschikbaar en werkzaam voor alles aangaande het leven en de godsvrucht. Het is de kennis van Hem, die ons geroepen heeft door heerlijkheid en deugd.

Zo vinden we hier dus: de roeping van God om de heerlijkheid als ons einddoel na te jagen, waarbij wij de overwinning behalen door middel van de deugd – de geestelijke kracht – over alle vijanden die wij onderweg ontmoeten. Het is niet de wet, zoals die werd gegeven aan een volk dat al bijeenvergaderd was, maar de hemelse heerlijkheid als het doel dat door geestelijke kracht moet worden bereikt. Bovendien hebben wij Gods kracht, die werkt naar haar eigen aard met het oog op het goddelijke leven in ons en de godsvrucht, het dienen van God.

Hoe kostelijk is het te weten dat het geloof gebruik kan maken van deze goddelijke kracht, die verwerkelijkt wordt in het zielenleven en die naar de heerlijkheid leidt als ons einddoel. Wat een bescherming tegen de pogingen van de vijand, als wij werkelijk vaststaan in het bewustzijn dat deze kracht in genade werkzaam is ten behoeve van ons. Het hart wordt ertoe gebracht de heerlijkheid als het einddoel voor ogen te hebben. En de deugd, de kracht van het geestelijk leven, wordt ontvouwd op de weg naar die heerlijkheid. Gods kracht heeft ons alles geschonken wat nodig is. Welnu, in verbinding met deze twee dingen – namelijk de heerlijkheid en de geestelijke kracht – hebben wij de grootste en kostbare beloften ontvangen. Want al de beloften in Christus worden ontvouwd óf in de heerlijkheid, óf in het leven dat tot de heerlijkheid leidt.

Door middel van deze beloften zijn wij deelgenoten geworden van de goddelijke natuur (1:4). Want de goddelijke kracht die wij verwezenlijken in ons leven en onze godsvrucht, is verbonden met de grote en kostbare beloften die óf op de heerlijkheid betrekking hebben, óf op de deugd in het leven dat naar die heerlijkheid leidt. Dat wil zeggen: de goddelijke kracht openbaart zich door ons de realiteit te laten zien van de heerlijkheid, en ons een hemelse wandel te doen leiden die kenmerkend is voor de aard van deze kracht zelf. Zodoende zijn wij moreel gezien deelgenoten geworden van de goddelijke natuur, doordat Gods kracht in ons werkt en de ziel bepaalt bij de dingen die op goddelijke wijze geopenbaard zijn. Wat een verheven voorrecht! Het stelt ons in staat onszelf te

verheugen in God Zelf en ook in al het goede. Door de werking van Gods kracht zijn wij zo ontkomen aan het verderf dat door de begeerte in de wereld is. Want deze kracht maakt ons daarvan vrij. Het is niet alleen zo dat wij niet aan de begeerte toegeven, maar wij zijn met *andere* dingen bezig en de werking van de boze door het vlees blijft achterwege. De begeerten waarvan wij onszelf niet konden reinigen, zijn weggenomen; de oude relatie tussen het hart en zijn gerichtheid is ten einde gekomen. Het is een werkelijke bevrijding: we zijn in dit opzicht onszelf meester, en van de zonde vrijgemaakt.

Maar het is niet genoeg om door het geloof zelfs aan de inwendige heerschappij van de begeerten van het vlees ontkomen te zijn. Wij moeten bij het geloof – bij dit geloof dat de goddelijke kracht en de heerlijkheid van Christus die geopenbaard zal worden, verwerkelijkt – de deugd voegen. Dit is het eerste dat toegevoegd moet worden (1:5a). Zoals we al zeiden, is dit de morele moed en kracht die moeilijkheden overwint en die het hart beheerst door de werkingen van de oude natuur te beteugelen. Het is een kracht waardoor het hart zichzelf meester is, het goede kan kiezen en het kwade verwerpen als iets waarover we de overwinning hebben behaald en dat ons onwaardig is. Dit is stellig genade; maar de apostel spreekt hier over de zaak zelf zoals die in het hart verwerkelijkt wordt, en niet over de bron ervan. Ik heb gezegd dat dit het eerste is; omdat deze morele kracht praktisch de bevrijding betekent van het kwaad en de gemeenschap met God mogelijk maakt.

Deze geestelijke kracht geeft gestalte aan al het overige, want zonder de deugd leven wij niet werkelijk met God. Kan goddelijke kracht zich ontwikkelen in de laksheid van het vlees? En als wij niet werkelijk met God leven – als de nieuwe natuur niet werkzaam is – is onze kennis alleen maar de opgeblazenheid van het vlees; volharding slechts een natuurlijke eigenschap, of anders huichelarij; en zo ook het overige. Maar waar de deugd aanwezig is, is het zeer kostbaar de kennis erbij te voegen. Dan hebben wij goddelijke wijsheid en inzicht als gids voor onze wandel: het hart wordt verruimd, geheiligd, geestelijk ontwikkeld door een diepere en meer volkomen vertrouwdheid met God, die in het hart werkzaam is en in onze wandel gezien wordt. We worden bewaard voor verdere afdwalingen. We zijn nederiger, nuchterder; we weten beter waar onze schat is en wat die is, en dat al het andere alleen ijdelheid is en een hindernis. Er wordt hier dus met ‘de kennis’ een waar kennen van God bedoeld (1:5b).

Als we zo wandelen in de kennis van God, worden het vlees, de wil en de begeerten in toom gehouden. Hun praktische kracht neemt af en ze verdwijnen als gewoonten van de ziel; ze worden niet gevoed. We zijn matig, er is *zelfbeheersing*. We geven niet toe aan onze begeerten; de matigheid wordt aan

de kennis toegevoegd. De apostel spreekt hier niet over de wandel als zodanig, maar over de toestand van het hart in de wandel van de gelovige. Maar toch, als iemand zich zo laat leiden en zijn wil beteugeld is, zal hij anderen geduldig verdragen. En de omstandigheden die hij moet doormaken, zal hij in alle opzichten aanvaarden in overeenstemming met Gods wil, hoe ze ook mogen zijn. We voegen dan de *volharding* bij de zelfbeheersing (1:6).

Het hart, het geestelijk leven, is dan vrij om zich te verheugen in zijn ware bestemming. Dit is een uiterst belangrijk beginsel in het leven van een christen. Wanneer het vlees op de een of andere manier werkzaam is (zelfs al is dit louter inwendig), als er ook maar iets is waarmee het geweten zich moet bezighouden, dan kan ik niet genieten van de gemeenschap met God in het licht. Want de uitwerking van het licht is zodanig dat het geweten gaat spreken. Maar wanneer er voor het geweten niets is dat niet reeds geoordeeld is in het licht, is de nieuwe mens werkzaam in relatie tot God. Ik geniet van de vreugde van Zijn tegenwoordigheid, en ik verheerlijk Hem in een leven dat gekenmerkt wordt door godsvrucht. Ik geniet van de gemeenschap met God en wandel met Hem. Zo voegen we bij de volharding de *godsvrucht* (1:7a).

Als het hart zo in gemeenschap met God is, strekt de liefde zich ongehinderd uit tot allen die Hem dierbaar zijn. Zij zijn immers deelgenoten van dezelfde natuur en wekken noodzakelijkerwijs de gevoelens op van het geestelijk gemoed. Zo zien we dat de *broederliefde* zich ontplooit. Er is nog een beginsel dat alle andere eigenschappen bekrönt, leidt en kenmerkt: dat is de *liefde* in eigenlijke zin (1:7b). De liefde is in haar oorsprong de natuur van God Zelf, de bron en volmaking van alle andere eigenschappen die het leven van de christen sieren. Het onderscheid tussen liefde en broederliefde is van groot belang. Zoals we zojuist zeiden, is de liefde de bron waaruit de broederliefde ontspringt. Maar doordat ze aanwezig is in sterfelijke mensen, kan de broederliefde vermengd zijn met louter menselijke gevoelens zoals persoonlijke gehechtheid, of aantrekkelijkheid doordat iemands natuurlijke karakter ons ligt. Er is niets dat liefelijker is dan genegenheid van broeders en zusters voor elkaar. Het is van het grootste belang in de gemeente dat deze gevoelens in stand worden gehouden. Maar ze kunnen gemakkelijk ontaarden en evenzo verkoelen. En als de liefde zelf, als *God* niet de allereerste plaats blijft innemen, wordt Hem de plaats ontnomen die Hem toekomt en wordt Hij buitengesloten. Daarom moet de goddelijke liefde, die de natuur van God Zelf is, de broederliefde beheersen en leiden (1:7b).

Anders laten we ons leiden door wat ons aanstaat, dat wil zeggen door ons eigen hart. Als ik me laat leiden door de goddelijke liefde, heb ik al mijn broeders lief; ik heb hen lief omdat ze Christus toebehoren. Er is dan geen partijdigheid. Ik zal

meer vreugde hebben van een geestelijke broeder; maar ik zal me met mijn zwakke broeder bezighouden met een liefde die boven zijn zwakheid uitgaat en daar heel gevoelig voor is. Uit liefde tot God zal ik me met de zonde van mijn broeder bezighouden, om mijn broeder te herstellen en zo nodig te berispen. Als de goddelijke liefde werkzaam is, kan de broederliefde (of zelfs de naam ervan) nooit worden verbonden met ongerechtigheid. Kortom: God wil de plaats innemen die Hem toekomt in alle relaties die we hebben. Broederliefde uit te oefenen op een manier die de eisen van God uitsluit, is God Zelf buitensluiten – en wel op de duidelijkste manier, om ons eigen hart te bevredigen. De goddelijke liefde, die werkt in overeenstemming met de natuur, het karakter en de wil van God, behoort onze hele wandel te leiden en te kenmerken en dient gezag te hebben over alles wat ons hart beweegt. Anders kan de broederliefde alleen maar de mens op de plaats van God stellen. De goddelijke liefde is de band van de volmaaktheid (Kol. 3:14). Want God, die liefde is, werkt in ons en Hij is Degene die alles bestuurt wat er in het hart omgaat.

Welnu, als deze dingen bij ons zijn, zal de kennis van onze Heer Jezus Christus in onze harten niet onvruchtbaar zijn (1:8). Als deze dingen echter ontbreken, zijn we blind; we kunnen niet ver zien in de dingen van God. Ons gezichtsveld wordt verkleind, onze blik wordt beperkt door de bekrompenheid van een hart dat door eigenwil wordt geleid en door de eigen begeerten afdwaalt. We vergeten dat we gereinigd zijn van onze vroegere zonden (1:9). We verliezen de plaats uit het oog die het christendom ons heeft gegeven. In deze toestand te verkeren, betekent niet dat iemand zijn zekerheid kwijt is. Maar hij vergeet wat de ware christelijke belijdenis is waartoe hij is gebracht: reinheid in tegenstelling tot de wegen van de wereld. Daarom moeten we ons beijveren een helder en krachtig bewustzijn van onze verkiezing te hebben, opdat we in geestelijke vrijheid wandelen.

De verwachting van het Koninkrijk en van de Morgenster

(2 Petr. 1:11-21)

Als we dit doen, zullen we niet struikelen; en zodoende zal een rijke ingang in het eeuwige Koninkrijk ons deel zijn (1:11). Zoals overal in zijn brieven, zien we ook hier dat de gedachten van de apostel bezig zijn met de regering van God. Petrus past deze regering toe op de wegen van God met de *gelovigen*, met betrekking tot hun gedrag en de praktische gevolgen ervan. Hij spreekt niet op een absolute wijze over vergeving en heil, maar over het Koninkrijk: over het openbaar en

zichtbaar handelen van de macht van Hem die rechtvaardig oordeelt, wiens scepter een scepter van rechtmatigheid is. Wandelen wij in de wegen van God, dan hebben wij deel aan Zijn Koninkrijk en gaan er in volle zekerheid binnen, zonder moeite, zonder dat de ziel aarzelt. Dit is echter niet het geval als men de Heilige Geest bedroeft en een kwaad geweten heeft, als men zich dingen veroorlooft die niet passen bij het karakter van het Koninkrijk, of als uit een achteloze wandel blijkt dat het geen zaak van het hart is. Als ons het hart zich echter hecht aan Gods Koninkrijk en onze wegen daarbij passen, is ons geweten in overeenstemming ermee. De weg ligt open voor ons; we zien in de verte en gaan voorwaarts, zonder enige belemmering. Er is niets dat ons doet afdwalen, als we het pad bewandelen dat naar het Koninkrijk voert en we ons bezighouden met de dingen die daarbij horen. God heeft geen twistzaak met iemand die zo wandelt. De ingang in het Koninkrijk staat voor zo iemand wijd open, in overeenstemming met de wegen van God in Zijn regering.

De apostel wilde hen daarom aan deze dingen herinneren, al wisten zij ze (1:12). Hij had het voornemen, zolang hij nog in deze aardse tent woonde, om hun oprechte gezindheid op te wekken zodat ze deze dingen zouden onthouden. Want spoedig zou zijn aardse tent worden afgelegd, zoals de Heer Jezus Christus hem had bekendgemaakt. En door zo aan hen te schrijven, zorgde hij dat zij zich deze dingen altijd zouden kunnen herinneren. Het is duidelijk dat Petrus niet verwachtte dat er andere apostelen zouden opstaan, en evenmin dat een kerkelijke opvolging de plaats zou innemen van de apostelen als degenen die waakten over het geloof, of met voldoende gezag een grondslag zouden leggen voor het geloof van de christenen. Hij zou zelf hierin voorzien, opdat ze na zijn wegneming iets zouden hebben dat van hem afkomstig was en dat de trouwe gelovigen zou herinneren aan het onderwijs dat hij had gegeven. Met dit doel schreef hij deze brief. De goddelijke zekerheid van wat hij leerde, was deze arbeid waard. "Want", zegt de apostel, "wij zijn geen vernuftig verzonnen fabels nagevolgd, toen wij u de kracht en de komst van onze Heer Jezus Christus bekend maakten, maar wij zijn ooggetuigen van Zijn majesteit geweest" (1:16).

De apostel spreekt hier, zoals duidelijk blijkt uit zijn woorden, over de verheerlijking op de berg. Ik merk dit hier op om duidelijk te maken dat de apostel, in zijn gedachten over de komst van de Heer, niet verder gaat dan Zijn verschijning in heerlijkheid. Vooralsnog was Hij verborgen voor hen die hun vertrouwen op Hem stelden. Dit was een grote beproeving voor hun geloof, want zoals we weten waren de Joden gewend uit te zien naar een zichtbare Messias in heerlijkheid. Geloven zonder te zien, was de les die zij moesten leren. Het was dan ook een heerlijke ondersteuning voor hun geloof dat de apostel die hen

onderwees, met eigen ogen de openbaring van de heerlijkheid van Christus had gezien, evenals zijn beide metgezellen. Zij hadden gezien hoe deze heerlijkheid voor hun ogen werd ontvouwd; en tevens hoe twee vroegere heiligen die in het Koninkrijk delen, in heerlijkheid verschenen. Tevens ontving Jezus daar volgens het getuigenis van God de Vader, eer en heerlijkheid. Uit de luisterrijke heerlijkheid – de wolk, die de Joden kenden als de woonplaats van Jahweh, de Allerhoogste – klonk Gods stem, die Hem erkende als Zijn geliefde Zoon. Deze stem hadden de drie apostelen ook gehoord (evenals ze Zijn heerlijkheid zagen), toen ze met Hem op de heilige berg waren.²

We zien dat de apostel hier bezig is met de heerlijkheid van het Koninkrijk, niet met het feit dat wij voor altijd bij de Heer zullen zijn in het huis van de Vader. Het is een openbaring aan mensen die op aarde leven; het is de kracht van de Heer, de heerlijkheid die Hij als Messias ontvangt van God de Vader. Hij wordt erkend als Zijn Zoon, en Hij wordt voor het oog van de wereld gekroond met heerlijkheid en eer. De apostel wenste dat hun rijkelijk de ingang zou worden verleend in *het eeuwige Koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus*. De macht en de heerlijkheid die Christus van God ontvangt, had de apostel gezien en daarvan getuigde hij. Wij zullen deze heerlijkheid zeker ook bezitten, maar dit is niet ons deel in eigenlijke zin. Want ons deel is *in* het huis, nl. het voorrecht de bruid van het Lam te zijn; dit is niet bestemd voor het oog van de wereld. Met betrekking tot de gemeente kunnen deze twee dingen echter niet worden gescheiden; als wij de bruid zijn, zullen wij zeker ook delen in de heerlijkheid van het Koninkrijk.³

Voor de Jood, die gewend was uit te zien naar deze heerlijkheid (wat voor denkbeeld hij ook hiervan had), was het een feit van onschatbaar belang dat de apostel de heerlijkheid had gezien. Het is de hemelse heerlijkheid van het Koninkrijk, zoals die aan de wereld geopenbaard zal worden: een heerlijkheid die wordt gezien wanneer de Heer in kracht terugkomt (vgl. Marc. 9:1). Het is een gegeven heerlijkheid, die uit de luisterrijke heerlijkheid afkomstig is. Bovendien heeft het getuigenis van de profeten betrekking op de geopenbaarde heerlijkheid. Zij spreken over het Koninkrijk in heerlijkheid, en de verheerlijking op de berg in al

---

² In Lucas 9 wordt het hogere deel van de zegen voorgesteld: "En zij werden bevreesd toen zij de wolk ingingen". God had met Mozes uit de wolk gesproken van aangezicht tot aangezicht, maar hier gaan zij de wolk *binnen*. Het hemelse en eeuwige karakter, dat wat blijvend is, komt in Lucas veel meer naar voren.

³ Vergelijk Lucas 12, waar de vreugde in het huis wordt verbonden met het waakzaam zijn en de erfenis in verband staat met het dienen.

haar pracht was een schitterende bevestiging van hun woorden. En zo hebben wij het woord van de profeten bevestigd, zegt de apostel. Dit woord verkondigt inderdaad de heerlijkheid van het Koninkrijk dat zal komen; en ook het oordeel over de wereld, dat de weg zal banen voor de vestiging van Gods rijk op aarde. Deze aankondiging was een lamp in de duisternis van de wereld. De wereld is werkelijk 'een duistere plaats' (1:19), die geen ander licht heeft dan het getuigenis dat God heeft gegeven door middel van de profeten, over wat er met de wereld zal gebeuren en over het toekomstige Koninkrijk. Het licht van het Koninkrijk zal ten slotte de duisternis van het gescheiden zijn van God, waarin de wereld ligt, voorgoed verdrijven. De profetie was een lamp die scheen gedurende de donkere uren van de nacht, maar voor hen die waakten was er nog een ander licht.

Voor het Joodse overblijfsel zal de Zon van de gerechtigheid opgaan met genezing onder haar vleugels. De goddelozen zullen dan als as worden vertreden onder de voeten van de rechtvaardigen. De christen, die in zijn eigen voorrechten onderwezen is, kent de Heer op een andere manier – al gelooft hij in deze ernstige waarheden. Hij waakt gedurende de nacht, die al ver gevorderd is. Hij ziet in zijn hart, door het geloof⁴, het aanbreeken van de dag en het opgaan van de heerlijke Morgenster. Hij kent de Heer zoals zij Hem kennen, die in Hem geloven voordat Hij geopenbaard wordt. Wij kennen Hem als Degene die komt tot de hemelse blijdschap van de Zijnen, vóórdat het volle licht van de dag straalt. Degenen die waken, zien het aanbreeken van de dag; zij zien de Morgenster. Zodoende hebben wij ons deel in Christus niet alleen op die grote dag, zoals de profeten van Hem gesproken hebben. Dit heeft allemaal betrekking op de aarde, hoewel de zegen uit de hoge komt. Maar wij bezitten het geheim van Christus en van onze vereniging met Hem, van Zijn komst om ons tot Zich te nemen als de Morgenster, vóórdat de dag aanbreekt. Wij behoren Hem toe gedurende de nacht; wij zullen bij Hem zijn in de werkelijkheid van de hemelse band die ons met Hem verenigt, als degenen die voor Hem zijn afgezonderd zolang de wereld Hem niet ziet. We zullen bijeenvergaderd worden tot Hem, voordat de wereld Hem ziet, opdat we van Hem kunnen genieten en opdat de wereld ons met Hem kan zien in heerlijkheid wanneer Hij verschijnt.

Ons deel en onze blijdschap is dat wij bij *Hem* zullen zijn: "altijd bij de Heer". De profetie geeft de christen licht en zondert hem af van de wereld, door het

---

⁴ De opbouw van de zin is als volgt: wij hebben ook het profetische woord bevestigd; door daarop acht te geven doet u wel (als op een lamp die schijnt in een duistere plaats), totdat de dag aanbreekt en de Morgenster opgaat in uw harten.

profetische getuigenis over het oordeel van de wereld en de heerlijkheid van het komende Koninkrijk. Het getuigenis dat de Heilige Geest geeft aan de gemeente, bewerkt die afzondering door de aantrekkingskracht van Christus Zelf als de blinkende Morgenster. Hij is ons deel, terwijl de wereld nog in slaap gedompeld ligt. De blinkende Morgenster is Christus Zelf, zoals Hij gereed staat om de gemeente tot Zich te nemen, opdat ze kan ingaan in Zijn eigen bijzondere vreugde (vóór het aanbreken van de dag door Zijn verschijning). Zo staat er ook geschreven: "Ik ben de blinkende Morgenster" (Openb. 22:16). Dit is Hij voor de gemeente, zoals Hij de wortel en het geslacht van David is voor Israël. Zodra Hij dan ook zegt "de Morgenster", zeggen de Geest die in de gemeente woont en die haar gedachten leidt, en de bruid, d.i. de gemeente zelf, die wacht op haar Heer: "Kom!" Zo belooft de Heer in Openbaring 2:28 aan de getrouwen in Tyatira dat Hij hun de Morgenster zal geven, d.w.z. de vreugde met Hemzelf in de hemel. Het Koninkrijk en de macht waren hun al beloofd volgens Christus' eigen rechten, maar het specifieke deel van de gemeente is Christus Zelf. De gemeente heeft de uitspraken van de profeten betreffende het Koninkrijk, maar daarenboven verwacht zij Hem als de Morgenster.

Vervolgens waarschuwt de apostel de gelovigen dat de profetieën van de Schrift niet waren als uitspraken die voortkwamen uit de wil van een mens, en dat ze niet konden worden uitgelegd alsof elke profetie *op zichzelf* genoeg was om de volle betekenis ervan te verklaren (1:20). Al de profetieën waren onderdeel van één groot geheel. Alle hadden hetzelfde doel, namelijk de komst van het Koninkrijk van God. Iedere gebeurtenis was een stap die voorbereidde op dit doel, een schakel in de keten van de regering van God die tot dit doel leidt. Het was onmogelijk iets hiervan te verklaren, als men niet het geopenbaarde einddoel van de raadsbesluiten van God zag, namelijk de heerlijkheid van Zijn Christus (Ef. 1:9-10). Want heilige mannen, gedreven door de Heilige Geest, spraken deze woorden (orakels) van God uit, terwijl één en dezelfde Geest hen allen leidde (1:21). De Geest voegde het allemaal samen om de wegen van God te ontvouwen voor het oog van het geloof; deze wegen zouden uitlopen op de vestiging van het Koninkrijk, waarvan de glorie was gezien bij de verheerlijking op de berg.

Zodoende hebben we hier in hoofdstuk 1 de volgende drie onderwerpen:

Ten eerste: goddelijke kracht voor alles wat het leven en de godsvrucht betreft; een verklaring van oneindig grote waarde, het onderpand van onze ware vrijheid. Gods kracht werkt in ons en geeft ons alles wat we nodig hebben om te wandelen in het christelijk leven.

Ten tweede: de regering van God in verband met de trouw van de gelovigen, opdat ons rijkelijk de ingang wordt verleend in het eeuwige Koninkrijk en opdat we niet struikelen. Het grote resultaat van Gods regering zal zichtbaar worden bij de oprichting van het Koninkrijk van God, waarvan de drie apostelen op de heilige berg de heerlijkheid zagen.

Maar **ten derde** was er voor de christen nog iets beters dan het geopenbaarde Koninkrijk; iets waarop de apostel alleen maar zinspeelde, want het was niet het eigenlijke onderwerp dat de Heilige Geest aan hem openbaarde, zoals dit aan de apostel Paulus werd getoond. Dit is Christus, die de gemeente tot Zich neemt. Dit onderwerp is niet te vinden in de beloften en profetieën van het Oude Testament, maar het is de kostbare en onschatbare vreugde en de hoop van de christen die door God is onderwezen.

Het verderf van valse profeten

(2 Petr. 2)

Het eerste hoofdstuk heeft ons dus geleerd wat de positie van de christen is, gezien vanuit Gods oogpunt. Dit was de apostel meegedeeld om in de laatste dagen onderwijs te geven aan gelovigen uit de besnijdenis. De volgende hoofdstukken stellen ons echter de beide vormen van het kwaad voor dat de laatste dagen kenmerkt: (1) de valse en verdorven leer van slechte mensen, en (2) het ongeloof dat de wederkomst van de Heer loochent vanwege het feit dat in de zichtbare schepping alles blijft zoals het vanaf het begin is geweest. De eersten verloochenen in werkelijkheid de Meester, die hen heeft gekocht. Het gaat hier om het recht van de Heer op Zijn schepselen, want Hij heeft alles gekocht met de prijs van Zijn bloed. Het gaat niet om de verlossing.

De vergelijking wordt gemaakt met een meester, die slaven heeft gekocht op de markt; maar zij erkennen hem niet en weigeren hem te gehoorzamen. Zo zouden er onder de bekeerde Joden valse leraars binnenkomen, die het gezag van Christus en Zijn rechten op hen praktisch weigerden te erkennen. Velen zouden door hen misleid worden; en omdat zij de naam *christen* droegen, zou door hun toedoen de weg van de waarheid gelasterd worden. Tegelijkertijd zouden zij door hebzucht en huichelachtige woorden de christenen tot koopwaar maken voor hun persoonlijk voordeel, en hen als middelen beschouwen om geld te verdienen. Maar het geloof vindt zijn toevlucht altijd in God. Het oordeel zou hen

achterhalen. De voorbeelden van de gevallen engelen, van Noach en de zondvloed, van Lot en Sodom, tonen aan dat de Heer weet de *rechtvaardigen* uit de verzoeking te verlossen en de *onrechtvaardigen* te bewaren tot de dag van het oordeel.

Deze groep van boosdoeners zou zich kenmerken door losbandigheid en tuchteloosheid van gedrag. Ze zouden zich overgeven aan vleselijke begeerten, en alle gezag verachten – op zo'n manier dat de engelen het niet zouden durven. Toch zouden ze zichzelf 'christen' noemen en zich met christenen verenigen aan hun liefdemaaltijden. Zo zouden ze hun eigen hart misleiden door zich voortdurend aan het kwaad over te geven en anderen vrijheid te beloven, terwijl ze zelf slaven van het verderf waren.

Om op die manier weer verstrikt te raken in het kwaad, nadat zij door de kennis van de Heer en Heiland Jezus Christus (uiterlijk) daaraan ontkomen waren, was erger dan de weg van de gerechtigheid nooit gekend te hebben. Hun overkwam wat het ware spreekwoord zegt: de hond is teruggekeerd naar zijn eigen braaksel, en de gewassen zeug tot het wentelen in de modder. Het waren dus afvalligen. Maar hier wijst de Geest van God niet zozeer op het beginsel van *afval* als wel op dat van het *kwaad*, omdat het thema nog steeds Gods *regering* is. In Judas staat de *afval* meer op de voorgrond. Petrus zegt dat engelen *gezondigd* hebben, Judas dat zij hun oorspronkelijke staat niet hebben bewaard. Maar God zal de goddelozen oordelen.

Spotters in de laatste dagen

(2 Petr. 3)

In het laatste hoofdstuk gaat het, zoals reeds gezegd, om het materialisme: het vertrouwen op de standvastigheid van de zichtbare dingen. Dit in tegenstelling tot het vertrouwen op het Woord van God, dat ons leert uit te zien naar de wederkomst van de Heer Jezus. De spotters oordelen naar wat ze met hun zintuigen waarnemen. Er is, zo zeggen zij, sinds het begin van de schepping niets veranderd. Dit is *niet* zo. Voor het oog van de mens is er weliswaar geen verandering, maar deze ongelovigen zijn moedwillig onbekend met het feit dat de wereld al een keer is geoordeeld – en wel toen de wateren, waaruit de aarde was voortgekomen door Gods machtige woord, de aarde een tijdlang weer overstroonden tijdens de zondvloed, zodat allen omkwamen behalve hen die God redde in de ark.

En door hetzelfde woord worden de tegenwoordige hemelen en de aarde bewaard tot de dag van het oordeel en de ondergang van de goddeloze mensen. Het is niet zo dat de Heer *traag* is met betrekking tot de belofte van Zijn wederkomst, maar Hij bewijst nog steeds *genade*. Want Hij wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen. En duizend jaren zijn voor Hem slechts als één dag, en één dag als duizend jaar. Maar *de dag van de Heer* zal komen, waarop alle dingen zullen voorbijgaan en de elementen brandend zullen wegsmelten en alles wat op aarde is zal vergaan. Dit is een ernstige gedachte voor Gods kinderen, om ons te bewaren in afzondering van het kwaad en van alles wat zichtbaar is, opdat wij de komst van de dag van God verwachten en verhaasten. Vanwege die dag zullen de hemelen vergaan en de elementen zullen brandend wegsmelten! Alles waarop het vlees zijn verwachtingen heeft gebouwd, zal voor altijd verdwijnen.

Maar er zullen nieuwe hemelen zijn en een nieuwe aarde, waar gerechtigheid zal wonen. Er staat hier niet: *zal heersen*; dan zou het gaan over de duizend jaren van Christus' heerschappij. Hier is het de eeuwige toestand, waarop de regering die alles geordend heeft uitloopt. Dan zal de zegen van God ongehinderd stromen, wanneer Christus het Koninkrijk aan God de Vader heeft overgegeven. Door de wegen van God in Zijn regering na te gaan, komt de apostel tot de eeuwige toestand waarin de belofte voorgoed vervuld zal zijn. Het duizendjarig rijk zelf is het herstel waarvan de profeten gesproken hebben; en in menig opzicht zullen de hemelen en de aarde dan reeds veranderd zijn door de gevangenschap van de satan en de regering van Christus (zie Jes. 65:17-18, waar voor Jeruzalem verheuging wordt geschapen). De hemelen zullen dan inderdaad geheel gereinigd zijn door Zijn kracht, om nooit weer door de boze verontreinigd te worden. Ook de heiligen in de hoge verkeren in hun eeuwige toestand; de aarde is bevrijd, maar nog niet voorgoed vrijgemaakt. Maar het vergaan van de elementen is nodig voor de vernieuwing van alle dingen.

Men zal opmerken dat de Geest hier over de komst van Christus spreekt om duidelijk te maken dat men in de laatste dagen de spot ermee zal drijven. Petrus spreekt over de dag van de Heer, in tegenstelling tot het vertrouwen dat ongelovigen stellen in de bestendigheid van de stoffelijke, geschapen dingen. Zoals de apostel aantoont, is de bestendigheid van de schepping echter afhankelijk van het woord van God. En op de dag van de Heer zal alles waarop de ongelovigen steunden of zullen steunen, wegsmelten en voorbijgaan. Dit zal niet gebeuren aan het begin van die dag, maar aan het einde daarvan; en hier mogen wij volgens de woorden van de apostel deze dag rekenen als duizend jaar, of een lang tijdperk zoals de Heer goed zal vinden.

De grote ernst van het vergaan van alles waarop het vlees vertrouwt, moet ons ertoe brengen ons te beijveren zó te wandelen dat de Heer – als Hij komt om die dag in te voeren – ons onbevlekt en onberispelijk zal aantreffen. Het schijnbare uitstel beschouwen we alleen als *genade*, die de Heer bewijst om zielen te behouden. Het is goed voor ons te wachten, als God van deze tijd gebruik maakt om zielen te redden van het oordeel – door hen te brengen tot de kennis van Hemzelf en hun het eeuwige heil te schenken. Dit nu, zegt de apostel, had Paulus hun geleerd toen hij aan hen (namelijk de gelovige Hebreeëen) over deze dingen geschreven had, evenals in zijn andere brieven.

Het is belangwekkend te zien dat Petrus, die in het bijzijn van allen openlijk door Paulus bestraft was, hem hier vol liefde noemt. Hij wijst erop dat de brieven van Paulus een verheven leer bevatten, die onstandvastige mensen die niet door God onderwezen waren, verdraaiden. Want in werkelijkheid volgt Petrus de apostel Paulus niet op het terrein dat deze had betreden. Dit belet hem echter niet om over de geschriften van Paulus te spreken als een deel van de Schriften: ‘zoals ook de *overige* Schriften’. Dit is een belangrijk getuigenis, dat bovendien hetzelfde karakter geeft aan de geschriften van de apostel Petrus, die deze titel aan de geschriften van een ander kon geven.

Laten wij als christenen daarom op onze hoede zijn en ons niet laten verleiden door de dwalingen van de goddelozen. Maar laten wij ernaar streven op te groeien in de genade en de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus. Hem zij de heerlijkheid, zowel nu als tot in eeuwigheid. Amen!

Oude Sporen 2014

